

Que no ens tremoli el pols

written by Fredi Bentanachs | 19 d'abril de 2017

D'un temps ençà, sobretot des que la CUP va donar al seu 'Sí' als pressupostos, ara no entrarem a valorar si és un 'Sí crític' o 'Sí' i si els pressupostos són o no prou bons. De fet, no ho són ni de lluny, però donades les circumstàncies són els més correctes possibles. Deixem-ho així.

La ràbia dels lerrouxistes i la ira del govern espanyol en forma de tribunals i amenaces ha anat *in crescendo*. El desgavell dels comuns amb llur batalla campal interna entre els independentistes que hi queden, els que no saben ben bé què són i els lerrouxistes descarats; fan què l'aprovació de pressupostos i la llei exprés del referèndum els hagi agafat a contrapeu.

D'igual manera el feixisme del PP i de C's amb llurs aliats botiflers del PSC han perdut el nord i sols saben insultar i amenaçar, els darrers arguments que els queden als perdedors. També és curiós veure tots aquells independentistes ressentits per no ser ells els protagonistes del procés d'independència. Ara sortint i bramant contra el referèndum i contra la unitat de JxSí i la CUP i contra les entitats: l'ANC, Òmnium Cultural, Súmate i l'AMI. És un clar senyal que anem pel camí correcte. Car la unitat en aquesta feixuga travessia cap a la República Catalana és el que els té desconcertats i molts la voldrien esmicolar.

Bé, fins aquí l'autocomplaença, ara només depèn de nosaltres la victòria. I això vol dir tenir fortalesa mental i no caure en paranys ni en dubtés fantasmagòrics de si tenim prou suport o si la Unió Europea o la comunitat internacional ens reconeixeran. Si volem, podem. La UE no té res a dir, només acatar la voluntat dels catalans i assumir aquest fet. Si demostrem un govern ferm i una majoria parlamentària disposada a ser i a exercir d'estat sobirà la resta caurà sola.

La qüestió no és obeir o no. El fet de desobeir en si mateix ja és un acte de reconeixement d'autoritat a aquells qui no la tenen. La fiscalia i els tribunals espanyols, així com la seva constitució imposada, amb l'amenaça del sabre a l'espatlla, no poden ser cap referent jurídic a Catalunya. Espanya no és un estat de dret, sinó una dictadura parlamentària de matriu castellana que pretén el totalitarisme hegemònic a un sol poder: el castellà. El somni del Borbò Felip V i de llurs servidors. L'estabilització del Decret de Nova Planta.

I, per tant, enfront d'aquesta sibil·lina agressió (*que se haga el efecto sin que se note el cuidado*) no hem de desobeir. El que hem de fer és plantar cara i obeir el mandat del poble català. Arraconar als botiflers que bramin. Perquè ells no aposten per la democràcia sinó pel genocidi. Cada cop que el PP o C's s'expressa en castellà a les intervencions al Parlament, no és per defensar la pluralitat de la nació catalana sinó per menystenir la llengua del país. L'exquisit tracte del poble català en vers els immigrants d'altres cultures ha estat de sempre encomiable i, per tant, l'atac a la llengua catalana del feixisme del PP i de C's és un intent genocida contra la cultura catalana.

La comunitat internacional vol fets, no declaracions d'intencions. La Unió Europea vol cobrar els deutes com bons fariseus que són. I, per tant, la millor recepta és la política de fets consumats. Proclamem l'estat català i exercim d'estat des de ja. Els titubejos que a voltes hom pot veure per si no ho fem bé o si correm massa, són totalment infundats i massa sovint deguts a un autonomisme mal guarit que cal deixar ja.

Espanya, l'estat que té el poder, no ens pot veure i ens vol calladets i submisos, per tant, ja sigui per engegar-los a dida o per demanar-los permís sempre ens reprimiran, ens menysprearan o ens atacaran.

Com deia el poeta: «Poble que mereix ser lliure si no li

donen, s'ho pren». Vam perdre les llibertats per la força de les armes i el genocidi del 1714. Ara tenim de nou l'oportunitat certa de recuperar la dignitat dels nostres màrtirs de tornar a ser un poble orgullós i lliure, una nova primavera per recuperar tot el que vàrem perdre. Ara sí, fem-los callar. Que no ens tremoli el pols.

Donec perficiam.